

Compondre, com pondre

Qui busqui compositors gironins actuals, si els vol com els de les enciclopèdies, tindrà feina. D'entrada, tots els compositors són cars de veure perquè, com els poetes, adopten disfresses de camuflatge, mantenint aparences d'intèrprets, de professors, de productors discogràfics, de tècnics de so o fins i tot de publicistes. Com els poetes, sovint troben la denominació impúdica, o romàntica, o irreal, o no se'n consideren dignes. Alguns deuen amagar el títol de conservatori, que ha reconegut tradicionalment aquesta especialitat sense preocupar-se que respongui a un perfil professional concret. L'altre problema és que els compositors han canviat de costums. Hi ha menys distància entre Sarasate i un violinista actual que entre Verdi i Arvo Pärt. Vull dir que els canvis en el món dels intèrprets, per bé que importants, són bastant menors que els que s'han produït en l'àmbit de la composició. Actualment, a molts compositors, si volen, la tecnologia els permet prescindir de l'intèrpret, però el que no solen voler és prescindir del públic. En això es diferencien generacionalment dels seus predecessors, més propensos a intel·lectualitzar la seva música que a inserir-la en les dinàmiques de mercat.

Fa dotze anys, Titon Frauca i Montserrat Messeguer van enregistrar obres d'autors gironins per al seu disc *La música de les flors*. Una iniciativa similar va tenir el Quartet Gerió el 2008, en el seu àlbum *Compositors de Girona*. També Girona XXI ha inclòs alguns compositors gironins en els seus enregistra-

Pentagrames, solcs i bits

Estratègies compositives

Marc Timon és un jove professional del tible que compon sobretot per a cobla, però té una predisposició multifuncional. Joaquim Rabaseda posa noves bandes sonores a velles pel·lícules de Chaplin. Paco Viciana, amb una consolidada trajectòria professional, també s'ha acostat al cinema i la televisió, així com a la cobla i al teatre. Lluís Caballeria, Esteve Palet i Agustí Coma conjunquen interpretació, docència i composició. A les comarques gironines, la composició és un art integrat.

Xavi Roueja

ments. En tots tres projectes hi ha un sol nom que es repeteix, el de Miquel Sunyer, una veu consolidada i madura. De llarga trajectòria és també Mariàngels Alabert, que altera felicitament la llista de noms masculins. Usant aquests discos com a recompte periòdic, la nòmina de compositors gironins no arribaria a la desena. Tanmateix, seria un error considerar només aquesta línia erudita com l'única mostra de creativitat musical: caldria ampliar-la amb altres veus d'altres àmbits, cap a la cobla, cap al rock i el pop, cap als cantautors. L'històric de Sopa de Cabra, Josep Thió, o Lluís Costabella, de Kitsch, per exemple, són autors gironins amb ampli bagatge que, en moure's per altres canals, no se solen pensar com a compositors.

A canvi de perdre l'aura i el carisma de l'artista, el compositor en l'època del so digital ha guanyat en possibilitats professionals. Però qui es negui a entrar en la publicitat, la televisió, la informàtica i els sintetitzadors, ho té magre. Tant com compondre, cal plantejar-se on i com pondre.